WARSZAWSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

DLA OBSZARU WOJEWÓDZTWA WARSZAWSKIEGO

Nr 20 PRUSZKÓW, dnia 30 października 1948 r. **Rok XV**

Treść:

Dział urzędowy.

Przedruki

Poz. 158 Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1924 r., regulujące używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 611 z 1924 r.).

Publikacje Wojewody Warszawskiego

Poz. 159 Obwieszczenie Wojewody Warszawskiego z dnia 8 października 1948 r. L. A. P. IV. 3-2-48 o wszczęciu postępowania wywłaszczeniowego nieruchomości, położonych w granicach administracyjnych m. Przasnysza pod ulicę wym. miasta.

Poz. 160 Ogłoszenie Wojewody Warszawskiego z dnia 8 października 1948 r. L. A. P. 2-48 o wszczęciu postępowania wywłaszczeniowego nieruchomości, położonych w m. Ciechanowie na rzecz: państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Poz. 161 Ogłoszenie Wojewody Warszawskiego z dnia 8 października 1948 r. L. A. P. 3-4-48 o wyznaczeniu rozprawy co do wywłaszczenia nieruchomości, położonych w m. Żurominie, pod ulicę wym. miasta.

Poz. 162 Ogłoszenie Wojewody Warszawskiego z dnia 8 października 1948 r. L. A. P. 393-48 o wyznaczeniu rozprawy co do wywłaszczenia nieruchomości, położonych w m. Lidzbarku na cele szpitalnictwa publicznego.

Poz. 163 Pismo okólne Urzędu Wojewódzkiego Warszawskiego z dnia 16 września 1948 r. Nr SG. II. 3-6-4-48 o nadzorze nad hodowlą koni.

Poz. 164 Pismo okólne Urzędu Wojewódzkiego Warszawskiego z dnia 12 października 1948 r. L. dz Apr. Og. I. 0-50-48 o zniesieniu ograniczeń obrotu wyrobami cukierniczymi.

Poz. 165 Ogłoszenie Warszawskiej Dyrekcji Przemysłu Miejscowego z dnia 27 października 1948 r. L. dz. D. PR. 27-48 o przejęciu na własność Państwa przedsiębiorstwa Huta Szklana „Przyszłość" K. Szczypiorski, W. Endler i S-ka — Tłuszcz, ul. Radzymińska 2.

Dział nieurzędowy.

Ogłoszenie o zagubionych dokumentach.

DZIAŁ URZĘDOWY

Przedruki

Poz. 158

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA ROBÓT PUBLICZNYCH I MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 26 czerwca 1924 r.

regulujące używanie i ochronę dróg.

(Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 611 z 1924 r.)

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 7 października 1921 roku o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 656), oraz art. 3 ustawy z dnia 26 września 1922 r. w przedmiocie ratyfikacji przystąpienia Polski do Międzynarodowej konwencji, dotyczącej ruchu automobilowego, zawartej w Paryżu dnia 11 października 1909 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr 85, poz. 762 i z 1923 r. Nr 86, poz. 668 i 669), zarządza się, co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

§ 1. Pojęcie drogi publicznej w rozumieniu niniejszego rozporządzenia obejmuje nie tylko samą jezdnię, lecz całą szerokość gruntu, zajętego przez drogę, oraz budowle i urządzenia do niej należące, łącznie z pasami przydrożnymi, bądź stanowiącymi przynależność drogi, bądź to pozostawionymi przez właścicieli przydrożnych gruntów wolnymi od uprawy — w myśl art. 11 powołanej ustawy z dnia 7 października 1921 roku o przepisach porządkowych na drogach publicznych.

§ 2. Przepisy niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem zawartych w § 39—55, stosuje się do wszelkiego rodzaju dróg publicznych bez względu na to, w czyim zarządzie się znajdują, oraz z jakich funduszów są utrzymywane.

Przepisy ruchu publicznego dotyczą ruchu pieszego, pojazdów zaprzęgowych, jazdy na rowerach, jazdy konnej i pędzenia lub prowadzenia zwierząt.

Do ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych na drogach publicznych stosują się przepisy rozporządzenia *Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 6 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 587)*[1]), które pozostają w swej mocy i obowiązują nadal wspólnie z niniejszym rozporządzeniem.

Przepisy co do przewozu po drogach publicznych materiałów lekkopalnych, wybuchowych, żrących itp. zostaną uregulowane oddzielnym rozporządzeniem.

§ 3. Naczelnicy władz administracyjnych II instancji, a w Warszawie *Komisarz Rządu*[2]), mogą wydawać szczegółowe rozporządzenia i przepisy w ramach niniejszego rozporządzenia.

II. Zakazy niszczenia dróg.

§ 4. Zabrania się włóczenia po drogach publicznych wszystkich przedmiotów, mogących psuć drogę.

Przedmioty takie winny być wiezione na kołach lub saniach.

§ 6. Szerokość obręczy kół pojazdów winna być taka, aby ciśnienie kół nie przekraczało 150 kilogramów na centymetr bieżący szerokości obręczy.

Powierzchnia żelaznych obręczy, stykających się z jezdnią, winna być zupełnie gładka, przy czym wyjątki są dopuszczalne tylko dla maszyn rolniczych, ciągnionych po drogach. Jednakże koła takich maszyn nie powinny posiadać nierówności, niszczących nawierzchnię drogi.

§ 7. Zabrania się zanieczyszczać drogi przez wyrzucanie lub rozsypywanie ziemi, błota, nawozu, śmieci, zielska, pozostawianie padłych zwierząt, wylewanie nieczystości, sprowadzanie na drogę odpływów z urządzeń gospodarskich i fabrycznych, wreszcie przez rzucanie na drogę wszelkich przedmiotów i materiałów, mogących kaleczyć nogi ludzi i zwierząt lub rwać obręcze gumowe pojazdów jako to: gruzu, gwoździ, drutu, ułamków metali, szkła itp.

Zwierzęta, padłe na drodze publicznej, winien właściciel ich usunąć w ciągu 24 godzin, w przeciwnym razie będzie to uczynione na jego koszt przez organa zarządu gminnego.

§ 8. Zabrania się tratować rowy, skarpy (stoki) nasypów i wykopów, pasy przydrożne, przejeżdżać przez nie, przepędzać i wypasać bydło, zwierzęta pociągowe, trzodę i ptactwo domowe, skopywać pobocza (burty) i skarpy, zasypywać rowy, kanały i przepusty drogowe oraz zaorywać drogę.

§ 10. Zabrania się bez pozwolenia właściwego zarządu drogowego składać na drodze wszelkiego rodzaju materiały, narzędzia, towary itp.

Zakaz powyższy nie dotyczy chwilowego a koniecznego złożenia przedmiotów przy naładunku lub przeładunku.

§ 11. Zabrania się rozkładać otwarte ogniska w odległości mniejszej niż 150 metrów od mostów drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno - drewnianej, zaopatrzonych w odpowiednie tablice ostrzegawcze, oraz palić tytoń na takich mostach. Również zabrania się przechodzić i przejeżdżać z ogniem lub niezamkniętym paleniskiem maszyn po mostach z drewnianymi pokładami, wreszcie rozniecać ogień, zakładać popasy lub noclegi pod wszelkiemi mostami.

§ 12. Zabrania się bez specjalnego pozwolenia przeciągać lub przewozić przez mosty ciężary, przekraczające dopuszczalne obciążenie mostu, wskazane na tablicy przy wjeździe.

W razie potrzeby wzmocnienia mostu, koszty z tym wzmocnieniem związane, a określone przez właściwy zarząd drogowy, ponosi przewożący[3]).

III. Przepisy, dotyczące ruchu na drogach.

§ 13. Ruch pieszy wzdłuż drogi winien odbywać się tylko na specjalnych ścieżkach lub chodnikach, w braku zaś tych urządzeń — na poboczach (burtach) drogi.

W razie niemożności użycia poboczy ruch pieszy może odbywać się na jezdni, lecz jaknajdalej od środka drogi.

Ruch pieszy grupami (pochody, procesje, pogrzeby itp.) winien, o ile możności, zajmować tylko prawą połowę jezdni (w kierunku ruchu).

§ 14. Ruch pojazdów zaprzęgowych i zwierząt pędzonych lub prowadzonych na drogach bitych i brukowanych winien odbywać się na twardej nawierzchni.

Nie na twardej nawierzchni ruch ten może odbywać się tylko tam, gdzie istnieją miękkie letnie tory.

§ 15. Szybkość ruchu na drogach publicznych, nie może zagrażać bezpieczeństwu osób z nich korzystających i winna być taka, aby woźnice, cykliści i jeźdźcy w każdej chwili i przy wszelkich okolicznościach mogli dostosować się do wymagań bezpieczeństwa ruchu publicznego, oraz ochrony dróg i mostów.

Na ostrych skrętach, skrzyżowaniach dróg i mostach drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno - drewnianej, dłuższych nad 20 metrów, zabrania się jechać z szybkością większą niż 6 klm. na godzinę (szybkość konia w stępie).

Na skrzyżowaniach dróg w polach i miejscowościach otwartych, prowadzący pojazd ma pierwszeństwo przejazdu przed zbliżającymi się po swojej lewej stronie, a winien ustąpić pierwszeństwa zbliżającym się ze swej prawej strony.

§ 16. Wszelkie pojazdy zaprzęgowe, utrzymywane w celach zarobkowych dla przewozu ciężarów i osób, z wyjątkiem pojazdów osobowych nie więcej niż na 4 miejsca, winny być zaopatrzone w hamulce.

Obowiązek zaopatrzenia w hamulce powyższych pojazdów osobowych, oraz wszelkich innych pojazdów zaprzęgowych w zależności od miejscowych warunków topograficznych, zostanie uregulowany dla poszczególnych obszarów administracyjnych w myśl § 3 niniejszego roporządzenia.

W każdym razie do hamowania wozów zabrania się używać łańcuchów, haków lub innych przyrządów, któreby niszczyły drogę.

Wyjątkowo urządzenia takie mogą być używane podczas gołoledzi.

§ 17. Obrys pojazdu, to jest szerokość jego— łącznie ze wszystkimi występami, lub szerokość ładunku pojazdu, będącego w ruchu na drodze publicznej, nie może przekraczać 2,5 metra, o ile nie otrzymano zezwolenia właściwego zarządu drogowego.

Wysokość pojazdu z ładunkiem nie może przekraczać 4 metrów nad powierzchnię drogi.

§ 18. Każdy zaprzęg winien mieć swego woźnicę. Wyjątek dopuszczalny jest tylko przy taborach, gdzie jeden woźnica może prowadzić dwa wozy, jeden za drugim, zaprzężone najwyżej w jednego konia każdy.

§ 19. Bezpośrednio jeden za drugim nie może jechać więcej niż 6 wozów. Odległość pomiędzy grupami po 6 wozów winna wynosić najmniej 30 metrów.

§ 20. Konie w zaprzęgu na drogach publicznych winny być okiełznane.

Zaprzęg winien być taki, aby woźnica w każdej chwili mógł panować nad pojazdem.

§ 21. Woźnicy podczas jazdy zabrania się spać na wozie i opuszczać go bez dozoru.

Zabrania się również urządzać postoje na drodze.

W razie przypadkowego wstrzymania jazdy należy wóz sprowadzić na prawą stronę jezdni (w kierunku ruchu), jak najdalej od środka drogi, przy odejściu woźnicy od wozu konie wyprząc.

§ 22. Wszystkie pojazdy, znajdujące się na drogach publicznych, poza obrębem miejsca zamieszkania właściciela (wsi, osady, miasta itd.), z wyjątkiem osobowych pojazdów, nie służących dla celów zarobkowych, winny mieć napisy, względnie być zaopatrzone w tablicę o wymiarach nie mniej niż 25 × 15 cm., umieszczoną z lewej strony pojazdu, a zawierającą jasno i czytelnie wypisane w języku polskim imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela lub też nazwę i adres firmy, fabryki, majątku itp.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do pojazdów rządowych, których sposób oznaczania będzie ustanowiony, w porozumieniu z ***Ministerstwem Robót Publicznych i Ministerstwem Spraw Wewnętrznych***, przez władze rozporządzające tymi pojazdami[4]).

§ 23. Każdy pojazd, znajdujący się noca na drodze publicznej, a w taborach pierwszy i ostatni pojazd, winien być z nastaniem ciemności oświetlony przynajmniej jednem białem światłem, widocznem zdaleka.

Naczelnicy władz administracyjnych II instancji mogą ograniczyć stosowanie tego postanowienia tylko do dróg o twardej nawierzchni (bitych lub brukowanych), a dla województw: białostockiego, ***nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i Ziemi Wileńskiej*** mogą naczelnicy władz administracyjnych II instancji zarządzić jeszcze inne ulgi,

mające na celu stopniowe wprowadzenie tego postanowienia.

§ 24.[5]) Każda osoba, jeżdżąca na rowerze po drogach publicznych, winna zaopatrzyć się w imienna kartę rowerową, wydawaną według załączonego wzoru: w województwach poznańskiem i pomorskiem — przez miejscową władzę policyjną, a w innych województwach — przez władze administracyjne I instancji, które w miastach mogą wydawanie tych kart powierzyć magistratom[6]) za ich zgodą.

Karty rowerowe mogą być wydawane na ustną prośbę, lecz przed ich wydaniem, a po stwierdzeniu tożsamości petenta, winien urząd, wydający kartę przekonać się, że proszący jest obznajmiony z przepisami ruchu na drogach publicznych, zawartymi w dziale III rozporządzenia z dnia 26 czerwca 1924 r., regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 611) i w **dziale F. rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 6 lipca 1922 r. o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 587)[1]).**

Kartę powyższą winni używający rowerów na drogach publicznych mieć przy sobie i okazywać na każde żądanie zaprzysiężonej służby drogowej, organów *policji państwowej*[7]) i urzędów gminnych.

§ 25. Rowery, używane do jazdy na drogach publicznych, winny być zaopatrzone w dobrze działający hamulec, oraz w dzwonek, jako sygnał ostrzegawczy, a z chwilą nastania zmroku — w zapalona latarkę o białem świetle.

Zabrania się używać przy jeździe na rowerze innych przyrządów jako sygnałów dźwiękowych.

§ 26. Jadący na rowerach po drogach bitych lub brukowanych mogą używać poboczy (burt), o ile to nie utrudnia ruchu pieszego, odbywającego się po tych poboczach.

Zabrania się używać do jazdy na rowerze chodników w obrębie miast i miejsc zamieszkałych.

§ 27. Rowery z przystosowanymi motorami (silnikami) napędowymi podlegają przepisom o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych (§ 2).

§ 28. Zabrania się pędzić drogą publiczną zwierzęta bez dostatecznego dozoru, a mianowicie: jeden poganiacz może pędzić najwyżej 15 sztuk koni lub bydła, względnie 40 sztuk owiec lub trzody chlewnej.

Przepis powyższy nie stosuje się do pędzenia bydła z miejsca postoju na pastwisko i odwrotnie.

§ 29. Zabrania się pozostawiać dzieci na jezdni dróg publicznych bez opieki oraz wypuszczać na drogi zwierzęta i ptactwo domowe.

§ 30. Zabrania się jeździć saniami po drogach publicznych bez dzwonków lub grzechotek.

Zabrania się również używać sani bez dyszla lub hołobli, mających zaprząg tylko z postronków lub pasów.

§ 31. Zabrania się przewozić ciężary na drogach publicznych saniami, których płozy mają w części dolnej mniej niż 120 ctm. długości i mniej niż 10 ctm. szerokości.

§ 32. Zabrania się wozić drogą publiczną bez przykrycia lub też wystawiać wzdłuż drogi lub przy drodze przedmioty mogące płoszyć zwierzęta pociągowe i bydło, względnie wywoływać u ludzi przestrach lub obrzydzenie.

§ 33. Ze względu na stan mostów lub nawierzchni drogi, jako też ze względu na specjalne warunki bezpieczeństwa ruchu, mogą właściwe władze czasowo zabraniać lub ograniczać ruch pojazdów, względnie niektórych ich rodzajów, na określonych odcinkach dróg.

IV. Urządzenie i utrzymanie zjazdów.

§ 34. Przy wszelkich zakładach i urządzeniach, związanych z postojem pojazdów, winna być pozostawiona wolna od zabudowań przestrzeń poza bocznym rowem przydrożnym, wystarczająca dla pomieszczenia tej ilości pojazdów (tak osobowych jak i wozów ciężarowych), jaka według przewidywań przy zakładaniu zajazdu, może się gromadzić w czasach najbardziej intensywnego ruchu (targi, jarmarki, odstawa buraków itp.).

W razie niedostatecznej szerokości pasa gruntu, przeznaczonego na zajazd pomiędzy zakładem a rowem przydrożnym, winien być urządzony plac dla zajazdu o odpowiedniej powierzchni obok zakładu lub poza nim.

Rozmiary placu, przeznaczonego na postój pojazdów, oznaczy w każdym poszczególnym wypadku, odnośna władza, wykonywująca utrzymanie drogi, na podstawie opinii właściwego zarządu drogowego i zwierzchności gminnej.

Przepisy powyższe mają zastosowanie do istniejących zakładów i urządzeń, o ile miejsce i warunki na to pozwalają.

§ 35. Miejsca, przeznaczone na zajazdy, jak również dojazdy do tych zajazdów z dróg winny posiadać twardą nawierzchnię.

Przy wyborze rodzaju umocowania powierzchni placu i dojazdu należy stosować się do wskazówek właściwego zarządu drogowego, które winny być udzielane z uwzględnieniem warunków miejscowych.

§ 36. Wszelkie roboty, dotyczące urządzenia i utrzymania zajazdów i dojazdów do tychże, będą wykonywane staraniem i kosztem właścicieli lub dzierżawców odnośnych zakładów i urządzeń, według wskazówek właściwego zarządu drogowego.

§ 37. Właściciele lub dzierżawcy zakładów i urządzeń, wyszczególnionych w § 34, mają obowiązek utrzymywania zajazdów i dojazdów do tychże w stanie należytej czystości — jako też ustawienia i utrzymywania znaków, sporządzonych według wskazówek zarządu drogowego, z tablicami głoszącymi zakaz urządzania postoju na jezdni i poboczach drogi przed zajazdem.

V. **Znaki drogowe.**

§ 38. Przepisy § 39—55 mają zastosowanie do wszelkich dróg publicznych (§ 2) poza ulicami i placami miast, osad miejskich, uzdrowisk i zdrojowisk.

§ 39. Obowiązek postawienia i utrzymywania znaków drogowych ciąży na utrzymujących drogę (art. 19 i 20 ustawy z dn. 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr 6, poz. 32)[8]).

Na skrzyżowaniu dróg różnych kategoryj obowiązek ustawienia i utrzymania drogowskazów obciąża obowiązanych do utrzymania drogi wyższej kategorii, — a koszta tego ustawienia i utrzymania obciążają w równej mierze obowiązanych do utrzymania krzyżujących się dróg[9]).

Znaki dotyczące urządzeń obcych w pasie drogowym (art. 9 ustawy z dnia 7 października 1921 r.) winny być ustawiane i utrzymywane staraniem i kosztem przedsiębiorstw, korzystających z dróg dla tych urządzeń, — według wskazówek zarządu drogowego.

Władze administracyjne w drodze nadzoru w razie zaniedbań winny wydać zarządzenia postawienia znaków.

§ 40. W razie niespodziewanego powstania przeszkody, zagrażającej bezpieczeństwu ruchu, obowiązana jest miejscowa władza gminna, do czasu wkroczenia właściwych organów drogowych, poczynić doraźne zarządzenia ubezpieczające, na koszt utrzymujących drogę.

A. ZNAKI DROGOWE INFORMACYJNE.

§ 41. Dla celów administracji drogowej oraz dla orientacji osób korzystających z dróg winny być postawione na drogach publicznych odpowiednie znaki drogowe informacyjne, wymienione w § 42—49.

1) **Znaki kilometrowe i hektometrowe.**

§ 42. Znaki drogowe kilometrowe winny być postawione na wszystkich drogach publicznych, a znaki drogowe hektometrowe (setkowe) na drogach publicznych o twardej nawierzchni (bitych i brukowanych).

Znaki kilometrowe i hektometrowe winny być ustawione na prawej krawędzi drogi, licząc od jej początku, o ile w razach wyjątkowych nie zostanie udzielone specjalne upoważnienie na odmienne umieszczenie tych znaków co do dróg państwowych przez Ministerstwo *Robót Publicznych*[10]), a co do dróg wszystkich innych kategoryj — przez właściwych naczelników władz administracyjnych II instancji.

Ustawienie znaków drogowych winno nastąpić na podstawie pomiarów, nieprzekraczających granicy błędu 0,75 metra na 1 kilometr.

§ 43. Stosownie do ustalonego podziału dróg państwowych na trakty ośrodkowe, idące w kierunku od m. st. Warszawy do granic Państwa i na trakty łącznikowe, znajdujące się w wycinkach pomiędzy sąsiedniemi traktami ośrodkowemi, za początek dróg państwowych ośrodkowych przyjętą została Warszawa względnie pośredni punkt innego traktu odśrodkowego, od którego zaczyna się dany trakt ośrodkowy.

Za początek drogi państwowej łącznikowej przyjęty został krańcowy punkt tej drogi, leżący: 1) przy łączeniu dwóch traktów ośrodkowych — na trakcie ośrodkowym, posiadającym mniejszy numer porządkowy, wyznaczony przez Ministerstwo *Robót Publicznych*[10]). 2) — ośrodkowego z łącznikowym — krańcowy punkt drogi, leżący na pierwszym z nich i 3) — dwóch łącznikowych — punkt na trakcie posiadającym mniejszy numer porządkowy, wyznaczony przez Ministerstwo *Robót Publicznych*[10]).

Za początek drogi wojewódzkiej[11]) należy przyjąć ten punkt krańcowy skrzyżowania się drogi z drogą państwową lub inną wojewódzką[11]), który leży bliżej siedziby województwa.

Droga wojewódzka[11]), zaczynająca się w jednem województwie, a kończąca się w drugiem, ma początek w punkcie końcowym, leżącym bliżej Warszawy.

Za początek drogi powiatowej, znajdującej się w obrębie jednego powiatu, należy przyjąć punkt krańcowy skrzyżowania się z drogą państwową, wojewódzką lub powiatową, leżący bliżej siedziby powiatu.

Jeżeli droga powiatowa znajduje się w obrębie dwóch powiatów, początek jej liczy się od tego punktu krańcowego, który leży bliżej siedziby województwa.

Za początek odnośnej drogi przy kilometrowaniu dróg gminnych będzie przyjęty punkt, wyznaczony przez właściwy wydział powiatowy.

§ 44. Na znakach kilometrowych winny znajdować się następujące cyfry: a) na froncie słupa cyfra, wskazująca odległość w kilometrach od początku danej drogi (kilometr bieżący); b) na każdej z bocznych powierzchni słupa cyfra, wskazująca odległość od najbliższego z jej strony miasta, miasteczka, lub większej osady.

Odległość winna być liczona od pewnego centralnego punktu, jako to: rynku, kościoła itp.

Wysokość cyfr na znakach kilometrowych winna być równa 12 cm.

O ile znaki obecne nie pozwolą na wymalowanie cyfr powyższych wymiarów, mogą być cyfry zmniejszone do czasu ustawienia nowych znaków.

§ 45. Znaki hektometrowe (setkowe) winny mieć numerację bieżącą od 1 do 9 w każdym poszczególnym kilometrze.

Wysokość cyfr na znakach hektometrowych winna być równa 8 cm.

2) **Znaki mostowe.**

§ 46. Znaki mostowe winny być postawione na wszystkich drogach publicznych przy przyczółku mostu lub przepustu na lewem poboczu drogi, licząc od punktu początkowego.

Znaki mostowe winny być opatrzone w cyfry w postaci ułamka, którego licznikiem jest kilometr bieżący danej drogi, na której znajduje się most (środek mostu, licząc między wewnętrznymi ścia-

nami przyczółków), a mianownikiem liczba porządkowa danego objektu (mostu lub przepustu), np. pierwszy most lub przepust na 153 kilometrze danej drogi będzie posiadał Nr 153/1, a drugi most na tymże kilometrze Nr 153/2.

3) **Drogowskazy.**

§ 47. Na skrzyżowaniach dróg państwowych i wojewódzkich[11]) z drogami wszelkich kategoryj winny być ustawione drogowskazy.

Drogowskaz winien być albo słupem o liczbie ramion (tablic), odpowiadającej liczbie rozchodzących się dróg, albo też znakiem kamiennym lub murowanym z odpowiednimi napisami na bocznych powierzchniach, zwróconych w kierunku dróg.

Napisy winny wskazywać najbliższą w danym kierunku miejscowość, zamieszkałą i jej odległość (w kilometrach) a ponadto położone przy drodze w danym kierunku miasto, miasteczko lub większą osadę, odległość od którego jest oznaczona na bocznej stronie najbliższego znaku kilometrowego (p. § 44) danej drogi, również z podaniem odległości.

Ilość niezbędnych drogowskazów na każdym skrzyżowaniu dróg, jako też rozmieszczenie tych drogowskazów, winny mieć na względzie możność szybkiej orjentacji przy jaździe w każdym kierunku.

Również i przy wyjeździe z miast, miasteczek i większych osiedli winien być ustawiony na prawej krawędzi drogi, licząc w kierunku od osiedla, drogowskaz z oznaczeniem tego miasta, miasteczka, lub większej osady, odległość od którego jest oznaczona na bocznej stronie znaków kilometrowych danej drogi (p. § 44).

§ 48. Na drogach publicznych wszystkich kategoryj przy wjeździe do osiedli winny być ustawione na prawej krawędzi, licząc w kierunku do osiedla[12]), tablice z oznaczeniem nazwy tej miejscowości.

Tablice te mają mieć wymiar co najmniej 50 centymetrów długości na 30 wysokości, napis o wysokości liter 8—10 centymetrów.

§ 49. Na przecięciu drogi publicznej z granicą województwa i powiatu winien być ustawiony odpowiedni znak z tablicą, zwróconą napisem do drogi, zawierającą nazwy graniczących jednostek administracyjnych, ewentualnie dwa znaki, jeżeli granicę stanowi droga lub rzeka.

Znaki graniczne winny być ustawione na prawym brzegu korony drogi, licząc od jej początku, o ile warunki miejscowe nie wymagają odmiennego ich umieszczenia.

B. ZNAKI DROGOWE OSTRZEGAWCZE.

1) **Zapory i rogatki.**

§ 50. Przeszkoda wszelkiego rodzaju, powodująca przerwę komunikacji na drodze publicznej, winna być niezwłocznie po jej zauważeniu oznaczona za pomocą odpowiedniej zapory, zmuszającej pojazd do zatrzymania się przed przeszkodą.

§ 51. Urządzenia, ustawione nie w miejscu przypadkowej przeszkody (§ 50), a dla chwilowego wstrzymania ruchu (rogatki) w celu poboru myta drogowego, mostowego, miejskiego, załatwienia formalności granicznych itp., winny być widoczne z oddali i w tym celu mają być malowane na biało lub pobielone oraz nie utrudniać ruchu na drodze.

Zamykania rogatek bezpośrednio przed zbliżającym się samochodem zabrania się.

I.

2) **Tarcze i tablice.**

§ 52. W celu uprzedzenia przejeżdżających o przeszkodach i o miejscach, wymagających zwolnienia lub wstrzymania ruchu, winny być ustawiane:

a) na drogach publicznych wszelkiego rodzaju.

W miejscach przerwy komunikacji (§ 50), oraz w miejscach wymagających obowiązkowego zatrzymania ruchu w celu poboru opłat drogowych, mostowych, miejskich, celnych i innych, rewizji dokumentów itp. (§ 51), — okrągłe tarcze o średnicy 50 cm. na słupach wysokości 2,50 m., pomalowane na kolor czerwony, ustawione — w razie przerwy komunikacji — po osi drogi przed zaporami (§ 50), w innych wypadkach na prawem poboczu, prostopadle do kierunku ruchu.

b) na drogach publicznych o twardej nawierzchni.

Okrągłe tarcze średnicy 50 cm. na słupach wysokości 2.50 m., pomalowane na kolor ciemno - niebieski, z wymalowanym białym kolorem — znakiem sygnalizującym w umówionej formie (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr 86, poz. 668, aneks D) następujące utrudnienia ruchu, wymagające zwolnienia jazdy:

1) wygórowane mostki (t.z. „ośle mostki"), poprzeczne przez drogę ścieki i inne tego rodzaju stałe przeszkody;

2) ostre zakręty drogi, niebezpieczne dla szybkiego ruchu samochodowego;

3) skrzyżowania dróg o twardej nawierzchni;

4) przejazdy kolejowe w jednym poziomie;

5) także tarcze z wymalowanym na ciemnoniebieskim tle białym znakiem, sygnalizującym wszelkie miejsca przerw komunikacji (§ 50) i obowiązkowego wstrzymania ruchu (§ 51).

Wzory tarcz wyszczególnionych w p.p. 1—4 są podane w wymienionym wyżej Dzienniku Ustaw z 1923 r., Nr 86, a wzór tarczy, wymienionej w p. 5, załącza się do niniejszego rozporządzenia.

Znaki te winny być ustawiane na prawem poboczu, prostopadle od kierunku ruchu, w odległości około 250 metr. od sygnalizowanej przeszkody.

Znaków tych nie należy stawiać w obrębie zabudowanych miejscowości.

§ 53. Zapory w miejscach przerw komunikacji (§ 50) jak również wszelkie inne miejsca, wymagające zatrzymania ruchu (§ 51), winny być z nastaniem ciemności zaopatrzone w światło czerwone, widoczne z odpowiedniej odległości.

§ 54. W wypadkach przeszkód, powodujących przerwę w komunikacji, jak również w razie czasowego ograniczenia ruchu (np. podczas wiosennych przełomów, na tymczasowych mostach objazdowych itp.), winny być ustawione na najbliższych od przeszkody rozstajach dróg i, zależnie od miejscowych warunków, przy wyjeździe z najbliższego znaczniejszego osiedla, gdzie zachodzi możliwość zmiany marszruty, tablice ostrzegawcze, z podaniem bliższych wskazówek co do możliwego objazdu („przejazd zamknięty na . . . . km.", „objazd na prawo lub na lewo", oraz główne miejscowości, przez które skierowuje się objazd).

W celu zwrócenia uwagi przejeżdżających, nad tablicą ostrzegającą o przeszkodzie winna być umieszczona tarcza pomalowana na kolor czerwony o średnicy 30 cm.

§ 55. Cyfry na znakach drogowych (§§ 44—46) tudzież napisy na drogowskazach (§§ 47—49) i tablicach ostrzegawczych (§ 54) winny być wykonywane czarnym kolorem na białem tle.

VI. Postanowienia końcowe.

§ 56. Czuwanie nad przestrzeganiem powyższych przepisów jest obowiązkiem zaprzysiężonej służby drogowej, organów *policji państwowej*[7]) i urzędów gminnych.

§ 57. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą karani w myśl postanowień ustawy z dnia 7 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 656) o przepisach porządkowych na drogach publicznych, o ile dane przekroczenie nie podlega surowszej karze.

§ 58. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dz. U. R. P., z tem że:

1) U. m. ob.[13]).

2) Termin zaopatrzenia dróg publicznych w znaki porządkowe ustanawia się jak następuje: dla znaków kilometrowych, hektometrowych i mostowych (§§ 42—46) na drogach państwowych, wojewódzkich[11]) i powiatowych:

w ciągu dwóch lat,

na drogach gminnych:

w ciągu czterech lat,

dla drogowskazów i tablic przy wyjeździe z osiedli przy wjeździe do osiedli oraz na granicy województw i powiatów (§§ 47—49)

w ciągu dwóch lat,

dla znaków ostrzegawczych (§ 52 b)

w ciągu sześciu miesięcy,

licząc wszystkie terminy od dnia ogłoszenia rozporządzenia.

Termin ustawienia znaków kilometrowych na drogach gminnych może być w razie potrzeby odroczony przez naczelników władz administracyjnych II instancji.

§ 59. Rozporządzenie niniejsze oraz wydane w jego ramach szczegółowe rozporządzenia samorządów wojewódzkich, względnie naczelników władz administracyjnych II instancji, winny być, w związku z art. 3 ustawy z dn. 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych, oraz w związku z rozporządzeniami *Rady Ministrów o organizacji władz administracyjnych II instancji (Dz. U. R. P. z 1919 r. Nr 90, poz. 490 i Nr 39 z r. 1921, poz 234 i 235)*, ogłaszane w Dziennikach Urzędowych Wojewódzkich[14]).

Najgłówniejsze postanowienia, dotyczące bezpieczeństwa publicznego i ochrony dróg oraz karne, zawarte lub rozwijające działy II, III i VI niniejszego rozporządzenia, winny być obwieszczane przez ogłoszenia, wywieszane w starostwach, urzędach gminnych, miejskich i wiejskich, jak również treściwie ogłaszane na tablicach przy drogach i mostach.

Zarządzenia naczelników władz administracyjnych II instancji określą, które postanowienia (oprócz wskazanych w §§ 11 i 12), w jakich miejscach na drogach i przy których mostach, mają być ogłoszone na tablicach.

Naczelnicy władz administracyjnych II instancji mogą przekazać starostom wydawanie takich zarządzeń, o ile chodzi o drogi powiatowe i gminne.

OBJAŚNIENIA.

[1]) Obecnie w sprawie ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych obowiązuje Rozp. Ministrów Komunikacji, Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych, z dnia 27 października 1937 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 616 z 1937 r.) zmienione Rozp. Ministrów: Komunikacji, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Obrony Narodowej z dnia 15 kwietnia 1948 r., wydanem w porozumieniu z Ministrami: Bezpieczeństwa Publicznego, Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 186 z 1948 r.). Ministerstwo Robót Publicznych zniesione zostało Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r., (poz. 479 z 1932 r.).

[2]) Obecnie Prezydent m. st. Warszawy.

[3]) p. Rozp. Min. Robót Publ. i M. S. W. z 2.IX.1931 r. o zakazie używania na drogach publicznych z twardą nawierzchnią podków u koni z wystającymi ostrymi częściami (poz. 70/32).

[4]) p. Rozp. Ministrów: Komunikacji, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 24 maja 1947 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego o wyglądzie zewnętrznym pojazdów mechanicznych. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 233).

[5]) W/g Rozp. M. Robót Publ. i S. W. z dnia 20.V.1925 r. o częściowej zmianie r. nin. (poz. 397/25)

[6]) Obecnie zarządom miejskim — p. art. 1 i 46 ust. z dnia 23.III.1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (poz. 294/33).

[7]) Obecnie Milicji Obywatelskiej.

[8]) p. art. 19 i 20 ust. z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publ. (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 32 z 1921) zmienionej ust. z dnia 16 czerwca 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 225).

[9]) p. art. 19—20 ust. z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 32 z 1921 r.) i zmiany wprowadzone ust. z dnia 16 czerwca 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 225).

[10]) Obecnie Ministerstwo Komunikacji — p. art. 6 Rozp. Prez. z dnia 21.V.1932 r. w sprawie

zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (poz. 479/32).

[11]) p. art. 2 ust. 1 z dnia 16 czerwca 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 225).

[12]) Według sprostowania poz. 967/27 r.

[13]) Utracił moc obowiązującą z upływem terminu.

[14]) p. Rozp. Prez. Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 555 z 1936 r.) oraz Rozp. Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1928 r. w sprawie dzienników wojewódzkich (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 648 z 1928 r.).

Publikacje Wojewody Warszawskiego

Poz. 159

OBWIESZCZENIE
WOJEWODY WARSZAWSKIEGO

z dnia 8 października 1948 r.

o wszczęciu postępowania wywłaszczeniowego nieruchomości, położonych w granicach administracyjnych m. Przasnysza na rzecz miasta.

L. AP. IV. 3-2/48.

W myśl art. 4 pkt. 4 dekretu z dn. 7 kwietnia 1948 r. o wywłaszczeniu majątków, zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939—1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 138) oraz art. 14 prawa o postęp. wywłaszczeniowym z dn. 24 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 776) podaję do publicznej wiadomości, że na wniosek Zarządu Miejskiego w Przasnyszu z dn. 6.IV.1948 r. L. II-17/48, zatwierdzony w dniu 21-go września 1948 r. przez Prezydium Warszawskiej Wojewódzkiej Rady Narodowej, wszczęłem postępowanie wywłaszczeniowe odnośnie nieruchomości, położonych w granicach administracyjnych m. Przasnysza, a stanowiących własność:

1. Jana Śliwkowskiego — grunt orny o pow. 40 mtr. kw.
2. Mariana Chrzanowskiego — grunt orny o pow. 238 mtr. kw.
3. Wincentego Jasińskiego — grunt orny o pow. 1025 mtr. kw.
4. Jana Czaplińskiego — grunt orny o pow. 531 mtr. kw.
5. Heleny Śliwkowskiej — grunt orny o pow. 543 mtr. kw.
6. Juliana Walisa — grunt orny o pow. 2443 mtr. kw.
7. Zygmunta Czaplińskiego — grunt orny o pow. 106 mtr. kw.
8. Zgromadzenia O.O. Pasjonistów — grunt orny o pow. 2837 mtr. kw.

Wywłaszczenie tych nieruchomości ma być dokonane na rzecz miasta Przasnysza pod ulicę.

Wywłaszczenie polegać będzie na odjęciu prawa własności z dniem 9 maja 1945 r.

Plan sytuacyjny i inne załączniki dotyczące wywłaszczonej nieruchomości wyłożone zostały w lokalu Zarządu Miejskiego w Przasnyszu do przejrzenia w okresie dni czternastu i w tym terminie wolno każdej osobie interesowanej zgłaszać wnioski lub sprzeciwy na ręce burmistrza m. Przasnysza.

WOJEWODA
(—) **H. Kołodziejczyk**

Poz. 160

OGŁOSZENIE
WOJEWODY WARSZAWSKIEGO

z dnia 8 października 1948 r.

o wszczęciu postępowania wywłaszczeniowego nieruchomości, położonych w m. Ciechanowie na rzecz państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

L. AP. IV-2-6/48.

W myśl art. 14 prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym z dn. 24 września 1934 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 86, poz. 776) oraz art. 4 pkt. 4 dekretu z dnia 7 kwietnia 1948 r. o wywłaszczeniu majątków, zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939—1945 (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 138) podaję do publicznej wiadomości, że na wniosek Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów w Warszawie z dn. 17 września 1948 r. Nr AB. 617, zatwierdzony przez Ministra Poczt i Telegrafów dnia 28 września 1948 r. za Nr AZ.—1100/48 wszczynam postępowanie wywłaszczeniowe odnośnie nieru-

chomości małżonków Stanisława i Kazimiery Ceimerów, położonej w Ciechanowie przy ul. 1-go Maja.

Wywłaszczenie nieruchomości ma być dokonane na rzecz przedsiębiorstwa państwowego „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" na cele rozwoju urządzeń pocztowo - telekomunikacyjnych.

Wywłaszczenie polegać będzie na odjęciu prawa własności z dniem 9 maja 1945 r.

Wywłaszczana nieruchomość stanowi plac budowlany o pow. 1099,64 mtr. kw., oznaczony Nr hipot. 288.

Plan sytuacyjny i inne załączniki, dotyczące wywłaszczanej nieruchomości wyłożone zostały w lokalu zarządu miejskiego w Ciechanowie do przejrzenia w okresie dni czternastu i w tym okresie wolno każdej osobie interesowanej zgłaszać wnioski lub sprzeciwy na ręce burmistrza m. Ciechanowa.

WOJEWODA
(—) **H. Kołodziejczyk**

Poz. 161

OGŁOSZENIE

WOJEWODY WARSZAWSKIEGO

z dnia 8 października 1948 r.

o wyznaczeniu rozprawy co do wywłaszczenia nieruchomości, położonych w m. Żurominie, pod ulicę wym. miasta.

L. AP. IV-3-4-48.

W myśl art. 21 prawa o postęp. wywłaszczeniowym z dn. 24 września 1934 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 86, poz. 776) oraz art. 4 pkt. 4 dekretu z dnia 7 kwietnia 1948 r. o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939—1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 138) podaję do publicznej wiadomości, że w dniu 12-go listopada 1948 r. odbędzie się pod przewodnictwem mego delegata rozprawa na miejscu co do wywłaszczenia nieruchomości w m. Żurominie przy placu Marszałka J. Piłsudskiego — własność parafii rzymsko - katolickiej.

Wywłaszczenie nieruchomości ma być dokonane na rzecz miasta Żuromina pod ulicę łączącą plac Marszałka J. Piłsudskiego z placem Zielony Rynek

Rozprawa odbędzie się w powyższym dniu o godz. 10-ej w lokalu zarządu miejskiego w Żurominie.

Osoby interesowane mogą bądź stawić się osobiście, bądź złożyć na piśmie swe żądania, wnioski i zarzuty w terminie do dnia 8 listopada 1948 r. do Urzędu Wojewódzkiego Warszawskiego w Pruszkowie — Wydział Administracyjno - Prawny lub też w trakcie samej rozprawy na miejscu do przewodniczącego rozprawy.

Żądania, wnioski i zarzuty, które nie zostaną zgłoszone we wskazanym wyżej terminie do Urzędu Wojewódzkiego lub podczas samej rozprawy do rąk przewodniczącego, rozpatrywane nie będą.

WOJEWODA
(—) **H. Kołodziejczyk**

Poz. 162

OGŁOSZENIE

WOJEWODY WARSZAWSKIEGO

z dnia 8 października 1948 r.

o wyznaczeniu rozprawy co do nieruchomości, położonych w m. Lidzbarku na cele szpitalnictwa publicznego.

L. AP. IV.-3-3-48.

W myśl art. 21 prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym z dnia 24 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 776) oraz art. 4 pkt. 4 dekretu z dnia 7 kwietnia 1948 r. o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939—1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 138) podaję do publicznej wiadomości, że w dniu 10-go listopada 1948 r. odbędzie się pod przewodnictwem mego delegata rozprawa na miejscu co do wywłaszczenia nieruchomości w Lidzbarku przy ul. Słomiany Rynek Nr 8 — własność ob. Tekli Czubatowej.

Wywłaszczenie nieruchomości ma być dokonane na rzecz m. Lidzbarka na cele szpitalnictwa publicznego. Rozprawa odbędzie się w powyższym dniu o godz. 10-ej w lokalu Zarządu Miejskiego w Lidzbarku.

Osoby interesowane mogą bądź stawić się osobiście, bądź złożyć na piśmie swe żądania, wnioski i zarzuty w terminie do dnia 8 listopada 1948 r.

do Urzędu Wojewódzkiego Warszawskiego w Pruszkowie — Wydział Administracyjno - Prawny, lub też w trakcie samej rozprawy na miejscu do przewodniczącego rozprawy.

Żądania, wnioski i zarzuty, które nie zostaną zgłoszone we wskazanym wyżej terminie do Urzędu Wojewódzkiego lub podczas samej rozprawy do rąk przewodniczącego rozpatrywane nie będą.

WOJEWODA
(—) **H. Kołodziejczyk**

Poz. 163

PISMO OKÓLNE

URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO WARSZAWSKIEGO

z dnia 16 września 1948 r.

o nadzorze nad hodowlą koni

Nr S.G. II-3-6/48.

Do
Ob. Ob. Starostów Powiatowych.
(wszystkich)

Urząd Wojewódzki prosi przypomnieć zarządom gminnym i miejskim niektóre przepisy ustawy z dnia 13 marca 1934 r. (Dz. Ustaw Nr 23, poz. 154 z 1946 r.) o nadzorze nad hodowlą koni, a mianowicie:

Konie, wpisane do ksiąg stadnych:

1) nie mogą być przedmiotem wyjątkowego opodatkowania na rzecz samorządu,

2) jeżeli przepisy obowiązujące nie przewidują ulg dalej idących, konie te nie podlegają wykonywaniu świadczeń podwodowych, o ile właściciel uiści równowartość świadczenia w gotówce według taryfy urzędowej;

3) właściciel klaczy wpisanej do księgi stadnej, nie posiadający innego konia, jest wolny zupełnie od świadczeń podwodowych.

Zarządy gminne i miejskie winny przestrzegać przepisów powołanej ustawy przy wyznaczaniu podwód i świadczeń sprzętu. Przepisy te mają na celu ochronę koni i podniesienie hodowli.

Za Wojewodę:
(—) **K. Gawroński**
Naczelnik Wydziału

Poz. 164

PISMO OKÓLNE

URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO WARSZAWSKIEGO

z dnia 8 października 1948 r.

o zniesieniu ograniczeń obrotu wyrobami cukierniczymi.

L. dz. Apr. Og. I-0-50/48.

Do

Starostwa Powiatowego
Zarządu Miejskiego

w . . . . . .

Przesyłając poniższy odpis do wiadomości Urząd Wojewódzki zawiadamia, że z dn. 1 października b.r. przestało obowiązywać rozporządzenie Ministrów: Aprowizacji oraz Przemysłu i Handlu z dnia 30 lipca 1947 r. w sprawie ograniczenia obrotu wyrobami cukierniczymi (D. U. R. P. Nr 56, poz. 305), przesłane w wyciągu przy piśmie z dnia 30.IV.48 r. L. dz. Apr. Og. I-0-20/48.

O poniższym należy podać do wiadomości osobom zainteresowanym.

Za Wojewodę
(—) **Mgr. M. Rylke**
p.o. Naczelnik Wydziału

Odpis

Warszawa, dnia 8 października 1948

Rzeczypospolita Polska
Ministerstwo Aprowizacji
Departament Artykułów Spożywczych
Likwidator Agend

L. dz. III-S-5854

Do
Urzędu Wojewódzkiego
Wydział Aprowizacji

w Pruszkowie

Zgodnie z zarządzeniem Ministrów Aprowizacji oraz Przemysłu i Handlu z dnia 30 września 1948 r. znosi się z dniem 1 października b.r. ograniczenie obrotu wyrobami cukierniczymi.

Dyrektor Departamentu
(—) **Mgr. M. Nowicki.**

Poz. 165

OGŁOSZENIE

WARSZAWSKIEJ DYREKCJI PRZEMYSŁU MIEJSCOWEGO.

z dnia 7 października 1948 roku

o przejęciu na własność Państwa przedsiębiorstwa Huta Szklana „Przyszłość" K. Szczypiorski, W. Endler i S-ka — Tłuszcz, ul. Radzymińska 2.

L. dz. DPR/27/48.

Na podstawie § 73, p. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62). Warszawska Dyrekcja Przemysłu Miejscowego zawiadamia, że zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 października 1948 r. została upoważnioną do objęcia przedsiębiorstwa Huta Szklana „Przyszłość" K. Szczypiorski, W. Endler i S-ka w Tłuszczu, ul. Radzymińska 2, przechodzącego na własność Państwa na skutek orzeczenia Ministra Przemysłu i Handlu Nr 52 (1 p. 31) z dnia 15.VII. 48 r., ogłoszonego w „Monitorze Polskim" Nr A. 68 z dnia 23.VIII. 48 r., poz. 528.

Sporządzenie protokółu zdawczo - odbiorczego nastąpi dnia 15 listopada b.r. o godz. 12-ej w Tłuszczu w siedzibie Huty Szklanej „Przyszłość".

W związku z powyższym wzywa się władze przedsiębiorstwa do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokółu zdawczo odbiorczego.

Dyrektor Naczelny
(—) **Kazimierz Szlęzak**

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Ogłoszenia o zagubieniu dokumentów

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową R.K.U. Skierniewice, na nazwisko Tydor Wacław, syn Franciszka i Anny z Cybulskich, urodzony dn. 23 grudnia 1914 r., zamieszkały w Strzeniówce, gm. Helenów, pow. grodzisko-mazow.

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową R.K.U. Skierniewice, na nazwisko Sztyk Mieczysław, syn Sylwestra i Marianny z Makowskich, urodzony dnia 3 marca 1917 r., zamieszkały w Granicy, gm. Helenów, pow. grodzisko-mazow.

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową R.K.U. Płońsk, na nazwisko Boguszewski Stefan, zamieszkały w Mieszczku, gm. Borkowo, pow. sierpieckiego.

Zgubiono dowody tożsamości koni: klaczy karej, lat 6, klaczy kasztanki, lat 5, klaczy kasztanki, lat 12, wałacha gniadego, lat 4, wydane na nazwisko Rzeszotarski Feliks, zamieszkały w Kiełbowie, gm. Strożęcin, pow. płońskiego.

Zgubiono dowód osobisty, wydany przez Zarząd Gminy w Strożęcin, kartę rejestracyjną wojskową R.K.U. Płock oraz legitymację Związku b. Więźniów Politycznych, wydane na nazwisko Rzeszotarski Ryszard, zamieszkały w Kiełbowie, gm. Strożęcin, pow. płońskiego.

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową R.K.U. Płońsk na nazwisko Jaroszewski Bogusław, urodzony dnia 30 września 1917 r. w Warszawie, zamieszkały w Załuskach, pow. płońskiego.

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową R.K.U. na nazwisko Kurkowski Zdzisław, zamieszkały w Mystkowie, gm. Baboszewo, pow. płońskiego.

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową R.K.U. Pułtusk na nazwisko Wrzesiński Aleksander, syn Józefa, urodzony dnia 18 maja 1918 r. w Żebrach-Włostach, gm. Kozłowo, pow. pułtuskiego.

Zgubiono dowód tożsamości konia — klaczy, lat 6, maści ciemo-siwej, wydany przez Zarząd Gminy w Sieluniu na nazwisko Sadowski Franciszek, zamieszkały w Żeraniu Dużym, gm. Sieluń, pow. makowsko-mazow.

Skradziono dowód tożsamości konia — klaczy, lat 5, maści gniadej, oraz książeczkę wojskową, wydane na nazwisko Dobrołęcki Henryk, zamieszkały w Żeraniu Małym, gm. Sieluń, pow. makowsko-mazow.

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową R.K.U. Ciechanów, na nazwisko Dobrołęcki Teofil, syn Józefa, urodzony w r. 1918, zamieszkały w Żeraniu Małym, gm. Sieluń, pow. makowsko-mazow.

Zgubiono legitymację Nr 48, wydaną dnia 2 maja 1947 r. przez Wydział Powiatowy w Ostrowi Mazowieckiej na nazwisko Nienartowicz Antoni, felczer Ośrodka Zdrowie w Długosiodle.

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową R.K.U. Mława na nazwisko Ostrowski Kazimierz, zamieszkały w Mdzewie, gm. Unierzyż, pow. mławskiego.

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową R.K.U. Nr 190 na nazwisko Wroński Janusz, zamieszkały w Podkowie Leśnej, Bursa.

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową, wydaną w r. 1945 przez R.K.U. Płock na nazwisko Szałwiński Tadeusz, syn Jana, urodzony dn. 13 marca 1921 r., zamieszkały w Żochowie, gm. Gójsk, pow. sierpeckiego.

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową R.K.U. Brodnica na nazwisko Truszczyński Anastazy, urodzony dn. 14 sierpnia 1913 r., zamieszkały w Koszelewach, gm. Żabiny, pow. Działdowo.

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową na nazwisko Koprowski Jan, urodzony dn. 27. VII. 1928 r. w Kolczynie, zamieszkały w Kolczynie, gm. Lisowo, pow. Sierpc.

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową R. K. U. Płock, wydaną w r. 1945 na nazwisko Łazarowski Wincenty, urodzony dn. 14 czerwca 1920 r., zamieszkały w Podlesiu, gm. Gójsk, pow. Sierpc.

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową R. K. U. Mława oraz dowód osobisty, wydany przez Zarząd Gminny w Słupsku. W/w dokumenty wydane zostały na nazwisko Barański Bolesław, zamieszkały w Dąbku, gm. Stupsk, pow. Mława.

Zgubiono książeczkę wojskową R. K. U. Ciechanów, wydaną w r. 1930 na nazwisko Lewandowski Antoni, urodzony dn. 14 grudnia 1908 r., zamieszkały w Chorzelach, ul. Zarębska Nr 8, pow. Przasnysz.

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową R. K. U. Brodnica na nazwisko Wieteska Jan, urodzony dn. 28 maja 1915 r., zamieszkały w Drogiszce, gm. Dąbrowa, pow. Mława.

Zgubiono tymczasowy dowód osobisty oraz dwa dowody tożsamości koni: klaczy, lat 2, maści jasno - kasztanowej oraz klaczy, lat 15, maści skaro-gniadej, wydane przez Zarząd Gminny w Krzynowłodze Małej na nazwisko Żmijewski Wacław, zamieszkały w Łaniętach, gm. Krzynowłoga Mała, pow. Przasnysz.

Zgubiono dowody tożsamości Nr 101 i Nr 295 koni: wałacha, lat 12, maści gniadej oraz wałacha, lat 6, maści karo - gniadej, wydane przez Zarząd Gminny w Sieluniu na nazwisko Szymański Feliks, zamieszkały w Dyszobabie, gm. Sieluń, pow. Maków Mazowiecki.

Zgubiono kartę rejestracyjną wojskową R. K. U. Ciechanów w Krasnosielcu na nazwisko Pełtak Kazimierz, syn Stanisława i Władysławy z Białczaków, urodzony dn. 26 czerwca 1923 r. w Grabówku, gm. Sypniewo, pow. Maków Mazowiecki.

TŁOCZONO Z POLECENIA WOJEWODY WARSZAWSKIEGO

Ogłoszenia przyjmuje Administracja „Warszawskiego Dziennika Wojewódzkiego" w Urzędzie Wojewódzkim Warszawskim w Pruszkowie, ul. Kraszewskiego 27 codziennie—oprócz niedziel i świąt — w godzinach od 11-ej do 13-ej.

Należność za numery Dziennika Wojewódzkiego i ogłoszenia od dnia 1 stycznia 1948 r. należy wpłacać na konto w P. K. O. Nr 1 — 2158 „Urząd Skarbowy w Pruszkowie na budżet Ministerstwa Administracji Publicznej dział II. § 7".

Cena Dziennika Wojewódzkiego będzie podawana każdorazowo zależnie od objętości numeru.

Cena jednego egzemplarza Nr 20 — zł. 45.—.

Cena ogłoszeń; cała strona Zł 3000,—; 1/2 strony 1500,— zł, drobne ogłoszenia Zł 5,— za wyraz.

Zakł. Graf. F. H. Bogucki i S-ka, Warszawa, Hoża 55.